

Cảnh Đẹp Cali

ĐÌNH LINH
Phan Nhiên Hạo dịch

Thật kỳ lạ là những gì mà một chiếc quần Levy's mới có thể đem lại cho sự tự tin của một tên đàn ông, hẳn nghĩ trong khi ngồi ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ quán Cảnh Đẹp Cali. Một chiếc quần jeans Mỹ, được trả giá một cách thành thạo từ 30 đô xuống còn 12 đô ở chợ Bến Thành ngày hôm qua. Khi mới đến thành phố này mình thậm chí chẳng dám mặc cả, hẳn nhớ lại. Thật đáng sợ. Mình đã từng nghĩ nếu kỳ kèo quá đáng, họ sẽ cho mình là một kẻ khốn cùng, một tên nhà quê ngu dốt. Cả một chặng đường dài, hẳn chắc lưỡi thẳm. Mình đang mặc áo thun thể thao Ralph Lauren, mang giày da, cũng mua hôm qua, nhập cảng từ Trung Quốc và đáng giá đến gần một tháng lương. Bất ngờ mặt hẳn nhả lại, gợn vẻ giận dữ. Trên bức tường vôi vàng là những tấm hình cảnh cầu Golden Gate và vực Grand Canyon. Kệ cha nó vậy, hẳn nghĩ, nuốt trôi nỗi bức bối xuống bằng một ngum đá chanh ngọt ngậy. Không đủ chanh, hẳn kết luận cay đắng. Những hoang phí đôi khi là một sự cần thiết, hẳn tự nhắc nhở. Phải hoang phí chỗ này chỗ kia một chút nếu muốn thay đổi hình thái. Một từ rất quan trọng: hình thái. Đó là một từ mình đã chạm đến một cách rất ngẫu nhiên trong cuốn tiểu thuyết đầu tiên. Cứ thử nghĩ, hẳn đỏ mặt, cách đây một năm mình đã thậm chí không biết tiểu thuyết là gì. Bây giờ thì mình đọc ít nhất một trang mỗi tối, hẳn mỉm cười. Người ta mắc kẹt trong những vết lún vì chẳng bao giờ nghe nói đến từ "hình thái." Và rồi cuộc đời họ tiêu vống. Thịnh thoảng sống vượt lên trên cung cách thường nhật là một cách tự khẳng định mình. Kẹt trong nợ nần, người ta không thể tự mãn được. Hoặc là người ta chìm trong khủng hoảng, hoặc là người ta phải biến thế. Bạn phải thay đổi chính đời sống mình, hẳn đã đọc câu này đâu đó. Nhưng sự đổi mới luôn tốn kém, chắc chắn là như vậy. Chỉ toàn chuyện cút nhảm, hẳn nghĩ. Mình chỉ đang diện bánh để gây ấn tượng với một ả đàn bà.

Lúc một người đàn bà bước vào quán, hẳn nhồm nửa người dậy khỏi ghế rồi nhanh chóng ngồi xuống. Nàng thậm chí chẳng có vẻ gì giống người mình đang đợi, hẳn gần như cười thẳm. Liếc nhìn đồng hồ, hẳn nhận ra Lan đã trễ 17 phút. Thế giới trông khác lạ khi được nhìn từ cửa sổ tầng ba. Từ vị trí này dường như không có gì quan trọng. Người ta thu nhỏ lại và tất cả những nỗi khốn cùng của đời sống tự bốc hơi đi. Nhưng có lẽ chỉ tại vì máy điều hòa không khí. Phía bên kia đường một người đàn bà cụt chân đang lướt đi bằng cách nằm sấp người trên một miếng gỗ có bánh xe. Chiếc loa nổ ran ngay cạnh đầu bà ta đang phát ra một bài kinh Phật. Kỳ lạ biết bao là mình thậm chí không thể hình dung ra được khuôn mặt của nàng vào lúc này. Nhưng chắc chắn mình vẫn nhớ tên nàng. Trần Thúy Lan, Trần Ngọc Lan, hay đại loại như vậy. Nhưng nếu có ai hỏi mình về bề ngoài của nàng, chẳng hạn tóc nàng dài hay ngắn, nàng có trang điểm không, mình sẽ chẳng thể nào nói được.

Hắn thanh toán hết ly nước đá chanh. Quá nhiều đá, hẳn kết luận cay đắng. Cách hẳn hai bàn, một cặp da trắng đang ăn một cái gì đó trông bắt mắt: một cái bánh nướng nhân với đủ thứ trên đó. Mùi thức ăn hấp dẫn thoảng đến bàn hẳn. Những lát thịt pepperoni thì thật nhưng pho-mát là đồ dỏm. Hẳn chưa từng ăn pho-mát. Hẳn vậy người bồi. "Món gì đó vậy?" hẳn thì thào.

"Pizza," người bồi trả lời. "Đồ Ý đấy, ông có muốn thử không?"

Hắn mỉm cười đắc chí. "Có lẽ lát nữa. Còn bây giờ thì mang thêm cho tôi một chai Tiger."

"Ồ đây chỉ có Heineken và Budweiser."

"Làm ơn lặp lại."

"Hei-ne-ken và Bud-wei-ser."

"Đem cho tôi loại đầu tiên."

Hắn rút viết ghi vào cuốn sổ nhỏ "pizza." Cùng trang cạnh những chữ "parrot," "pistol" và "pyjamas."

Bây giờ là 7 giờ 23 phút tối. Hẳn nhìn cặp da trắng một lần nữa rồi nhận ra một điều thật khác thường là hẳn chưa bao giờ ngồi chung trong một căn phòng với những người khác chủng tộc. Một hình thái mới, hẳn thờ dài. Người đàn ông trông lồi thối, thậm chí lù đù, nhưng người đàn bà thì tuyệt đẹp, với cánh mũi nhỏ và cặp môi rất đỏ. Người đàn ông mặc quần jeans Levi's và mình thì mặc quần jeans Levy's. Mình chưa bao giờ sờ vào da của một người khác chủng tộc. Hẳn nhận ra hẳn đang quét mắt qua tấm áo thun

màu xanh nhạt của người đàn bà. Nhưng tại sao mình lại nhìn người đàn bà này trong khi đang chờ đợi nàng?

Bạn đến từ đâu? Hấn nghĩ bằng tiếng Anh. Tôi đến từ Manchester. Ở đó mưa nặng hạt. Bạn có thể đến và ở lại đây với tôi. Tôi là người cao ngồng nhất trong gia đình. Phòng vệ sinh thì ở bên ngoài. Tôi khỏe mạnh, còn bạn bệnh hoạn. Trong vòng một năm mình sẽ nói tiếng Anh thành thạo, hấn chắc lưỡi.

Hấn nhìn hình ảnh hấn phản chiếu trên cửa sổ kính. "Pi za," hấn lẩm bẩm. Mắt đăm đăm và môi nghiêm trọng. Kể từ khi mình tập luyện để giữ mồm đóng lại lúc không nói chuyện, khuôn mặt mình trở nên nghiêm trang và hệ trọng hơn. Hít đất ít nhất ba mươi cái mỗi tối. Năm mươi cái khi không quá mệt.

Đường xá Sài Gòn không quá đông đảo trong một ngày mây mù như thế này. Một người bồi khác quay trở lại với chai Heineken. Sau khi rót đầy bia vào ly, người bồi cười và nói: "Nước hoa Ralph Lauren."

Hấn đáp lại với một cái hít mũi: "Nước hoa cao râu Calvin Klein!"

Người bồi bước đi, ngoái lại và nháy mắt. Chỗ này khá đầy chứ, hấn nghĩ. Ngoài trừ những con thằn lằn trên tường vôi vàng, dĩ nhiên. Cả nước Việt Nam chỗ nào cũng đầy thằn lằn, nhưng ít nhất cũng nên có một chỗ không có loại bò sát màu da người này. Chính phủ nên nghĩ cách nào đó để loại bỏ giống vật này. Trả tiền cho trẻ con để chúng bắt thằn lằn bằng dây thun hay đại loại như vậy. Hấn nhấp một cách dè chừng ngụm bia nhập khẩu.

Hấn gặp Lan một tuần trước đây chỗ quầy bán CD trong một tiệm sách, cái tiệm to đùng ở đường Nguyễn Thị Minh Khai. Hấn đến tiệm để mua cuốn tiểu thuyết thứ ba. Cuốn "Đường máu" của Sheldon qua một bản dịch rất được. Hấn chú ý đến một cô gái xinh xắn đang cầm một CD của Trịnh Nam Sơn. "Mua đi," hấn khuyên, "hay lắm đấy!"

Cô gái quay qua hấn mắt long lanh.

"Tôi cũng có CD đó ở nhà," hấn nói ngập ngừng.

"Em chỉ coi cái bìa thôi," cô gái nói vui vẻ, "Em không có máy nghe CD ở nhà!"

Có lẽ hấn đã làm một sai lầm khi hẹn cô gái ở tiệm Cảnh Đẹp Cali, hấn nghĩ. Một cô gái không có máy nghe CD ở nhà có lẽ sẽ hoảng sợ trước một chỗ thế này, một chỗ sang trọng nơi mọi người từ khắp thế giới tụ tập để ăn pizza và uống Heineken. Ở một chỗ mà những cái ghế đều bằng gỗ chứ không phải bằng nhựa. Nhưng lúc đó nàng cũng mặc một cái áo khoác rất nổi và mắc tiền, hấn nhớ lại, một dấu hiệu cho thấy nàng cũng có tham vọng tiến lên trong cái thế giới này.

Nàng chưa đến mà mình đã tiêu bọn tiền rồi, hấn than thầm. Hấn nhìn ra cửa sổ và nhận ra đường phố bỗng trở nên tối sầm. Những ánh đèn duy nhất là đèn từ những chiếc xe gắn máy. Nhưng họ có một máy phát điện ở quán này và bia thì ngon, hấn nhấp một ngụm nữa.

Bây giờ là 7 giờ 40 tối. Căn phòng đầy những tên buôn bán chợ đen, những tay ăn hối lộ, bọn mới phát lên, và các quan chức. Trong một góc phòng, một người đàn ông Ấn Độ ngăm đen đang ăn món xà lách Hy Lạp. Chỉ trong có một ngày mà mình đã chen vai thích cách với cả da đen lẫn da trắng. Hấn tự thưởng mình bằng cách gọi thêm một chai Heineken.

7 giờ 56 phút và một thằng nhóc đánh giày tiến lại bàn hấn. Sao người ta có thể để cho một thằng nhóc đánh giày vào một chỗ như thế này, hấn nghĩ. Một thằng nhóc lớp ba sức môi đi chân không. Ít nhất cũng không có ai gạ mình mua vé số.

"Đánh giày?"

"Được thôi."

Thằng nhóc chui xuống gầm bàn. Có quái gì đâu, hấn nghĩ. Hấn vẫy người bồi và chỉ tay vào chai bia rỗng.

9 giờ 25 và bây giờ thì chắc chắn là nàng sẽ không đến. Ngoài đường đèn điện bật sáng trở lại. Mình say và mình chẳng thất vọng. Ít nhất mình cũng đã có một cơ hội để thử qua Cảnh Đẹp Cali. Trong mọi sự đều có một chút ngẫu nhiên. Nếu mình ở nhà thì giờ này mình cũng chẳng học được điều gì. Cửa sổ phòng mình nhìn thẳng sang cửa sổ một phòng khác chỉ cách nhau một con hẻm rộng hai thước. Cảnh Đẹp Cali bây giờ trở nên âm ỉ với đám hội hè Đài Loan. Những tên đàn ông trung niên với mấy em Việt Nam tuổi vị thành niên. Hấn ngoắc người bồi kêu tính tiền.

Phiếu tính tiền ghi nhận hấn đã uống ba chai Heineken và một ly đá chanh, hết một tuần lương. Có quái gì đâu, hấn nghĩ. Sự hoang phí đôi khi là một điều cần thiết. Đôi lúc người ta phải thay đổi hình thái. Hấn nhồm nứa người khỏi ghế nhưng rồi lại ngồi xuống. Hấn ngo ngoáy những ngón chân mang vớ một lúc rồi chui đầu xuống gầm bàn. Chẳng có gì trên sàn nhà ngoại trừ một cây tăm xỉa răng và một mảnh giấy chùi miệng bẩn thỉu. Hấn nhìn và nhìn nhưng chẳng thể nào tìm được điều hấn muốn tìm. Khi ngẩng lên hấn thấy tay bồi với nụ cười, Ngài Nước Hoa Cao Râu Calvin Klein, đang thu dọn bàn hấn: "Bộ có

chuyện gì sao?"

PHAN NHIÊN HẠO dịch từ nguyên bản tiếng Anh "California Fine View"